

XXXI. PHẠM TÙY HỖ HỒI HƯƠNG

01

Lúc bấy giờ, đại Bồ-tát Di Lặc bạch Thượng tọa Thiện Hiện: Thưa Đại đức! Nếu đại Bồ-tát đối với tất cả hữu tình, đem công đức có được, tùy hỷ cùng làm các sự nghiệp phước đức và nếu đại Bồ-tát dùng sự nghiệp phước đức này, cùng với tất cả hữu tình đồng hồi hướng quả vị giác ngộ cao tột, và vì dùng vô sở đắc làm phương tiện, nên nếu sự nghiệp phước đức tùy hỷ hồi hướng của các hữu tình khác như sự nghiệp phước đức của phàm phu, Thanh-văn, Độc-giác đó là ba sự nghiệp phước đức của thí tánh, giới tánh, tu tánh, hoặc sự nghiệp phước đức của bốn niệm trụ, bốn chánh đoạn, bốn thần túc, năm căn, năm lực, bảy chi đẳng giác, tám chi thánh đạo, bốn tịnh lự, bốn vô lượng, bốn định vô sắc, bốn Thánh đế, tám giải thoát, tám thắng xứ, chín định thứ đệ, mười biên xứ, pháp môn giải thoát không, vô tướng, vô nguyện, bốn sự hiểu biết thông suốt, sáu phép thần thông v.v... thì công đức có được do tùy hỷ hồi hướng của đại Bồ-tát ấy, so với sự nghiệp phước đức của phàm phu, Thanh-văn, Độc-giác kia là rất tối thắng, là tôn quý, là cao siêu, là vi diệu, là cao cả, là tối cao, không gì bằng, không gì hơn. Vì sao? Thưa Đại đức! Vì các phàm phu tu sự nghiệp phước đức chỉ vì để cho mình được tự tại an lạc; Thanh-văn, Độc-giác tu sự nghiệp phước đức là để tự điều phục, là để được tịch tịnh, là để đắc Niết-bàn, còn công đức có được do tùy hỷ hồi hướng của đại Bồ-tát, thì khắp vì sự điều phục, tịch tịnh, Bát-niết-bàn cho tất cả hữu tình.

Lúc bấy giờ, cụ thọ Thiện Hiện bạch đại Bồ-tát Di Lặc: Thưa Đại sĩ! Tâm tùy hỷ hồi hướng của đại Bồ-tát duyên khắp vô số, vô lượng, vô biên thế giới trong mười phương. Trong mỗi thế giới có vô số, vô lượng, vô biên các đức Phật đã nhập Niết-bàn, từ sơ phát tâm cho đến chứng đắc quả vị giác ngộ cao tột, đều lần lượt như thế, sau khi nhập Vô-du-y Niết-bàn, cho đến khi giáo pháp diệt, ở khoảng giữa, có thiện căn tương ưng với sáu phép Ba-la-mật và có thiện căn khác tương ưng với vô số, vô lượng, vô biên Phật pháp. Nếu đệ tử phàm phu kia có ba sự nghiệp phước đức là thí tánh, giới tánh và tu tánh; nếu đệ tử Thanh-văn kia có thiện căn vô lậu là hữu học, vô học; nếu chư Như Lai Ứng Chánh Đẳng Giác có giới uẩn, định uẩn, tuệ uẩn, giải thoát uẩn, giải thoát tri kiến uẩn thì làm lợi lạc tất cả hữu tình bằng đại từ, đại bi, đại hỷ, đại xả và vô số, vô lượng, vô biên Phật pháp. Các pháp mà chư Phật đã nói, nếu nương vào pháp ấy, mà siêng

năng tu học thì đắc quả Dự-lưu, đắc quả Nhất-lai, đắc quả Bất-hoàn, đắc quả A-la-hán, đắc quả Độc-giác, đắc nhập Chánh tánh ly sanh của Bồ-tát. Tất cả thiện căn đã có như thế và thiện căn của hữu tình khác với thiện căn đã gieo trồng của các chúng đệ tử Thanh-văn, Bồ-tát của các đức Như Lai Ứng Chánh Đẳng Giác, hoặc còn trụ thế, hoặc sau khi nhập Niết-bàn là các thiện căn nhóm tụ tất cả sự tùy hỷ hiện tại và sự tùy hỷ quá khứ. Lại dùng sự tùy hỷ như thế đều làm các sự nghiệp phước đức cùng với tất cả hữu tình, đồng hồi hướng quả vị giác ngộ cao tốt. Con xin đem thiện căn này cùng với tất cả hữu tình đồng dẫn phát quả vị giác ngộ cao tốt, thì sự tùy hỷ, hồi hướng đã phát khởi như thế so với những nghiệp phước đức đã phát khởi khác là tối thắng, là tôn quý, là cao siêu, là vi diệu, là cao cả, là tối cao, không gì bằng, không gì hơn. Thưa Đại sĩ Di Lặc! Theo ý Ngài thì sao? Đại Bồ-tát ấy, duyên các việc như thế, khởi tâm tùy hỷ hồi hướng, có phải là có sự sở duyên như thế, như cái tướng sở thủ của đại Bồ-tát kia chăng?

Quyển Thứ 168

HẾT